

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 79.867 van 22 april 1999
in de zaak A. 72.126/VII-14.923.**

In zake : Marinus MARTENS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat E. BREWAEYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Leopold II-laan 117

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat I. LAUREYS,
kantoor houdende te BUGGENHOUT,
Provincialebaan 22

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat
Marinus MARTENS op 19 november 1996 heeft ingediend om
de vernietiging te vorderen van het besluit van
24 oktober 1996 van de Vlaamse minister van leefmilieu
en tewerkstelling waarbij de beroepen tegen de beslis-
sing van 15 mei 1996 van de bestendige deputatie van de
provincieraad van Oost-Vlaanderen houdende het verlenen
aan verzoeker van een vergunning tot uitbreiding van een
kippenbedrijf te Kaprijke, Gravenstraat, nr. 17, met
32.000 leghennen, worden gegrond verklaard, het beroepen
besluit wordt opgeheven en de gevraagde vergunning wordt
geweigerd;

Gelet op het arrest nr. 65.221 van 13 maart
1997 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuit-
voerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 1 september 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoeker;

Gelet op de beschikking van 19 januari 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 maart 1999;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. BREWAEYS, die verschijnt voor verzoeker en van Advocaat F. DE BISSCHOP die, loco Advocaat I. LAUREYS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 10 februari 1994 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen aan

verzoeker voor een termijn verstrijkend op 17 mei 2014 een vergunning voor de exploitatie van een inrichting gelegen aan de Gravenstraat nr. 17 te Kaprijke en omvattende 38.000 leghennen, een warmtewisselaar met twee motoren en de opslag van 1.380 m³ mest.

1.2. Verzoeker wenst het bestaande bedrijf evenwel uit te breiden tot een bedrijf met 70.000 leghennen. Te dien einde wordt er een milieu-effectenrapport opgemaakt, en op 20 december 1995 wordt het voorzien van een conformiteitsverklaring.

Op 27 december 1995 verstuurt verzoeker met een aangetekend schrijven zijn milieuvergunningsaanvraag tot uitbreiding van zijn inrichting tot een bedrijf met 70.000 leghennen naar de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen.

Het ontvangstbewijs van de afgifte van de milieuvergunningsaanvraag is gedateerd op 3 januari 1996.

In een schrijven van 12 januari 1996, uitgaande van de bestendige deputatie en gericht aan verzoeker, staat onder meer te lezen wat volgt :

"Ik ontving uw milieuvergunningsaanvraag op 03/01/1996, met als onderwerp : bedrijf voor leghennen, te 9970 KAPRIJKE;

Na onderzoek blijkt dat uw milieuvergunningsaanvraag bij de Bestendige Deputatie van de Provincieraad weliswaar ontvankelijk, maar onvolledig is. (...)

Ik bezorg U in bijlage uw aanvraag terug. Gelieve het vervolledigde dossier terug in te dienen bij de Bestendige Deputatie, zodat de behandeling van uw aanvraag kan aangevat worden".

Blijkbaar berust het schrijven van 12 januari 1996 op een vergissing, want met een schrijven van 17 januari 1996, uitgaande van de bestendige deputatie, wordt aan verzoeker onder meer medegedeeld wat volgt :

"Ik ontvang uw milieuvergunningsaanvraag op 03/01/1996, met als onderwerp : bedrijf voor leghennen, te 9970 KAPRIJKE.

Uw milieuvergunningsaanvraag is ontvankelijk en volledig. De vergunningsprocedure werd aangevat en zal leiden tot een beslissing van de Bestendige Deputatie van de Provincieraad, binnen de wettelijke termijn. (...)"

1.3. Nadat de termijn voor het behandelen van de milieuvergunningsaanvraag met twee maanden verlengd was, verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen op 15 mei 1996 aan verzoeker een milieuvergunning "om een inrichting te exploiteren, gelegen op de percelen kadastraal bekend onder KAPRIJKE Afd. 1, sectie A, percnr(s). 100/b/2, 100/c/2, 100/d/2 aan de Gravenstraat 17 te KAPRIJKE, met als voorwerp : de uitbreiding van een bestaand en vergund kippenbedrijf met : 9.3.1.c.2 (,) 32.000 leghennen".

De milieuvergunning wordt verleend voor een termijn eindigend op de vervaldag van de basisvergunning, namelijk 17 mei 2014.

In de aanhef van het deputatiebesluit wordt onder meer overwogen wat volgt :

"Overwegende dat uit het administratief onderzoek gebleken is dat het dossier 'volledig' ingediend werd op 27-12-1995; dat het echter als onvolledig teruggestuurd werd op 12-01-1996; dat een aantal documenten ontbraken; dat bij nader inzien bleek dat deze toegevoegd waren aan het MER-rapport; dat het dossier dus ten onrechte onvolledig werd verklaard;

Overwegende dat de MAP-regelgeving voorziet dat aanvragen die vóór 01-01-1996 ontvankelijk en volledig verklaard waren nog niet aan het MAP moesten worden getoetst; dat, om zekerheid te hebben dat het MAP niet toepasselijk was, de aanvrager zijn volledige aanvraag had moeten indienen 14 dagen vóór 01-01-1996;

Overwegende dat, indien tussen kerst en nieuwjaar de kantoren open waren geweest, aanvrager na toelichting van zijn dossier, vóór 01-01-1996 een volledigheidsverklaring had kunnen bekomen; dat in dat geval de vergunning kan verleend worden".

1.4. Tegen het deputatiebesluit van 15 mei 1996 worden drie administratieve beroepen ingesteld, met name door het bestuur milieuvergunningen, door de Vlaamse Landmaatschappij en door Robert DE SY.

1.5. In het kader van de beroepsprocedure worden een aantal adviezen ingewonnen die alle ongunstig zijn, behoudens het advies van het bestuur ruimtelijke ordening.

1.6. Op 24 oktober 1996 wordt de thans bestreden beslissing genomen. De beroepen worden gegrond verklaard en de gevraagde uitbreiding wordt geweigerd omdat de aanvraag niet voldoet aan de voorwaarden omschreven in artikel 13 van het besluit van de Vlaamse regering van 20 december 1995 tot uitvoering van de artikelen 33 en 34 van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen;

2. De gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel aanvoert wat volgt :

"1. Schending van artikel 11 van het besluit van de Vlaamse Regering van 20 december 1995 tot uitvoering van de artikelen 33 en 34 van het Meststoffen-decreet (vergunningsbesluit), van artikel 9, § 5 en 6 van het Milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985, van artikel 6, § 1, 1ste lid Vlarem I, van het beginsel van de continuïteit van de openbare dienst, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hiërarchie der rechtsnormen en van het in artikel 10 van de Grondwet neergelegde gelijkheidsbeginsel.

A. Verzoeker verstuurde zijn aanvraag tot milieuvergunning bij aangetekend schrijven, toevertrouwd aan de post op woensdag 27 december 1995, naar de Bestendige Deputatie van de Provincie Oost-Vlaanderen. Artikel 6, § 1, 1ste lid Vlarem I voorziet uitdrukkelijk de mogelijkheid van indiening van een dergelijke aanvraag bij aangetekend schrijven.

Een aangetekende brief wordt geacht ter bestemming te zijn aangekomen de eerste werkdag na de verzending ervan, tenzij het tegendeel bewezen is.

Ingevolge een interne verlofregeling van de diensten van de Bestendige Deputatie - zoals blijkt uit de beslissing van deze administratieve instantie - was in die periode blijkbaar niemand aanwezig, zodat de officiële ontvangstmelding pas op 3 januari 1996 gebeurde, en verzoeker - na een onterecht bevonden onvolledigheidsverklaring verzonden op 12 januari 1996 - pas op 17 januari 1996 bericht ontving van het feit dat het dossier ontvankelijk en volledig was.

Een interne verlofregeling waarbij de diensten gesloten zijn tussen Kerstmis en Nieuwjaar kan geen afbreuk doen aan de in de geldende wetten, decreten en besluiten geregelde procedures (RvSt., nr. 54.266, 4 juli 1995).

De aanvraag moet bijgevolg geacht worden te zijn ontvangen op donderdag 28 december 1995. De ontvankelijkheids- en volledigheidsverklaring werd pas op 17 januari 1996 ter kennis gebracht van verzoeker dus na de door artikel 9, § 5, 3de lid van het decreet van 28 juni 1985 en artikel 35.1.D van Vlarem I gestelde termijn van 14 dagen na indiening van de aanvraag. Bijgevolg diende de aanvraag ab initio, vanaf zijn indiening (28 december 1995) als ontvankelijk en volledig te worden beschouwd.

- B. Het milieuvergunningsdecreet en artikel 35 Vlarem I schrijven enkel voor dat de ontvankelijkheids- en volledigheidsverklaring dienen te gebeuren binnen de 14 dagen. Het gaat hier om een maximumtermijn. Niets belet de overheid om de aanvraag dadelijk, dit wil zeggen, bij haar ontvangst volledig en ontvankelijk te verklaren, terwijl in tegendeel het zorgvuldigheidsbeginsel haar de verplichting oplegt om zo snel als mogelijk terzake een beslissing te nemen of minstens vast te stellen dat de aanvraag ontvankelijk en volledig is, en dit aan de aanvrager te bevestigen.
- C. Anderzijds heeft het ontvankelijk en volledig verklaren van de aanvraag, overeenkomstig artikel 9, § 6 van het Milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 enkel gevolgen voor wat de beslissingstermijnen in eerste aanleg betreft.

Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen had de Vlaamse Regering niet de bevoegdheid om in het besluit van 20 december 1995 aan de ontvankelijkheids- en volledigheidsverklaring andere gevolgen te verbinden, en met name de omstandigheid dat de aanvraag onder toepassing van het nieuwe mestactieplan zou vallen.

Krachtens artikel 78 van de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980 heeft de Regering geen andere macht dan die welke de grondwet en de wetten en decreten, krachtens de grondwet uitgevaardigd, haar uitdrukkelijk toekennen.

- D. Het verlenen van een verklaring dat de aanvraag ontvankelijk en volledig is moet, zoals reeds gezegd, gebeuren binnen de 14 dagen na de indiening van de aanvraag, maar de overheid is vrij zulks te doen ofwel de eerste, ofwel de 14de dag.

Door de toepasbaarheid van de nieuwe regeling inzake meststoffen te laten afhangen van die ontvankelijkheids- en volledigheidsverklaring, heeft de Vlaamse Regering een potestatieve voorwaarde in het leven geroepen, doordat alles afhangt van het ogenblik waarop de vergunningsverlenende overheid de aanvraag als ontvankelijk en volledig bestempelt. Het gaat hier immers om een voorwaarde die de overheid, en zij alleen, vermag te doen plaatshebben of te verhinderen.

Dergelijke situatie kan neigen naar willekeur, en houdt derhalve een schending in van het in artikel 10 van de Grondwet neergelegde gelijkheidsbeginsel. Aldus wordt een vergunningaanvrager wiens aanvraag de eerste of de tweede dag (in casu : in december 1995) na de indiening ontvankelijk en volledig wordt verklaard, anders en gunstiger behandeld dan een aanvrager wiens aanvraag later (dit wil in casu zeggen : na 1 januari 1996) als ontvankelijk en volledig wordt gekwalificeerd";

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij een globale repliek geeft op het eerste en het tweede middel; dat die repliek luidt als volgt :

"Een eerste vraag die dient te worden gesteld is deze of verzoekende partij wel het vereiste belang heeft bij deze middelen.

Gesteld dat bij de behandeling van het milieuvergunningsdossier in eerste aanleg door het Provinciebestuur bepaalde fouten zouden zijn gemaakt, en dat aan dit Bestuur een bepaalde traagheid zou kunnen worden verweten, dan nog dient te worden onderzocht of verzoeker hierdoor enig nadeel heeft geleden. Zulks is niet het geval, aangezien hij in eerste aanleg de aangevraagde milieuvergunning uiteindelijk heeft bekomen zoals door hem gewenst.

De termijn van veertien dagen waarbinnen de ontvankelijkheids- en volledigheidsverklaring dient te gebeuren is een termijn van orde. De (voor verzoeker) positieve beslissing van de Bestendige Deputatie is evenwel tijdig genomen. Indien dit niet het geval zou zijn geweest, had verzoeker gestaan voor een

stilzwijgende weigering. In die situatie zou hij belang hebben gehad om het eventuele overschrijden van bepaalde termijnen aan het licht te stellen.

Een milieuvergunning wordt in principe verleend voor een vrij lange termijn, zodat de bestuurde, zowel exploitant als belanghebbende derde zoals daar zijn de omwonenden of ook bevoegde besturen, de garantie moet krijgen van een 'onbezoedelde' en zorgvuldige belangenafweging voorafgaand aan beoordeling van de aanvraag door de vergunningverlenende overheid.

Uw Raad heeft reeds meermaals geoordeeld dat niet valt in te zien hoe de weigering van een vergunning de rechtszekerheid zou kunnen schenden.

Een vergunningsaanvrager mag er niet zomaar op betrouwen dat hij vergunningen zal bekomen en hij kan dan ook niet laten gelden dat de weigering van vergunning zijn rechtszekerheid in het gedrang brengt;

2.1.3. Overwegende dat in zijn memorie van wederantwoord verzoeker repliceert dat hij wel degelijk een belang heeft bij de ingeroepen middelen omdat het besluit van 20 december 1995 tot uitvoering van de artikelen 33 en 34 van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen, op de gevraagde vergunning toegepast wordt, terwijl de middelen juist aantonen dat de gevraagde vergunning er niet onder valt; dat hij nog in essentie doet gelden dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat de termijn van veertien dagen een termijn van orde is, dat uit de bewoordingen van artikel 35 e van Vlarem I duidelijk blijkt dat het om een vervaltermijn gaat, dat in principe de aanvraag, ingediend op 27 december 1996, volledig en ontvankelijk kon worden verklaard voor 1 januari 1996, dat deze zienswijze wordt bevestigd door de bestendige deputatie die stelt dat de aanvrager na toelichting van zijn dossier, voor 1 januari 1996 een volledigheidsverklaring had kunnen verkrijgen indien tussen Kerst en Nieuwjaar de kantoren open waren geweest, dat de bestreden beslissing wel vermeldt dat de ontvankelijkheidsverklaring in elk geval na 1 januari 1996 zou gesitueerd zijn, maar dat niet blijkt waarom dat het geval is;

2.1.4.1. Overwegende dat blijkens de motivering van de bestreden beslissing de gevraagde milieuvergunning werd geweigerd omdat deze niet voldeed aan artikel 13 van het besluit van de Vlaamse regering van 20 december 1995 tot uitvoering van de artikelen 33 en 34 van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen (vergunningenbesluit); dat verzoeker in essentie stelt dat vermits zijn milieuvergunningsaanvraag met een aangetekend schrijven van 27 december 1995 was ingediend, deze voor 1 januari 1996 ontvankelijk en volledig had kunnen worden verklaard zodat de aanvraag gelet op de overgangsregeling bepaald in artikel 11 van het besluit - dit artikel stelt dat het besluit niet van toepassing is op de vergunningsaanvragen waarvan de datum van ontvankelijkheids- en volledigheidsverklaring ligt vóór de inwerkingtreding van dit besluit (1 januari 1996) - niet zou zijn geweigerd wegens het niet voldoen aan de voorwaarden omschreven in artikel 13 van het vergunningenbesluit; dat, aangezien het gegrond bevinden van het middel tot de conclusie zou nopen dat verzoekers vergunningsaanvraag niet mocht worden getoetst aan evengenoemd besluit, welk de gevraagde uitbreiding in de weg stond, de exceptie niet kan worden aangenomen;

2.1.4.2. Overwegende dat verzoeker ten onrechte doet gelden dat de Vlaamse regering haar bevoegdheid heeft overschreden door aan de ontvankelijkheids- en volledigheidsverklaring gevolgen te verbinden die niet enkel slaan op de beslissingstermijnen met betrekking tot de milieuvergunningsaanvraag maar ook met betrekking tot de toepasselijkheid van het "mestactieplan", te weten het decreet van 20 december 1995 tot wijziging van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen (meststoffendecreet); dat immers waar verzoeker voor zijn stelling steun zoekt in artikel 9, § 6, van het milieuvergunningsdecreet, dat inderdaad

geen decretale basis biedt om aan de ontvankelijkheids- en volledigheidverklaring van een milieuvergunningsaanvraag andere gevolgen te verbinden dan deze die betrekking hebben op de beslissingstermijn voor het afhandelen van een milieuvergunning, hij eraan voorbijgaat dat de decretale grondslag voor artikel 11 van het vergunningenbesluit van 20 december 1995 kan worden gevonden in de artikelen 33 en 34 van het meststoffendecreet; dat niet valt in te zien waarom het voorzien in een overgangsregeling niet als een rechtsgeldige uitvoering van de in evengenoemde artikelen 33 en 34 voorziene vergunningsregeling kan worden beschouwd; dat dienvolgens de datum van ontvankelijkheids- en volledigheidverklaring van een milieuvergunningsaanvraag als uitgangspunt voor de toepasselijkheid van het vergunningenbesluit van 20 december 1995 kon worden gehanteerd;

2.1.4.3. Overwegende dat verzoeker kan worden bijgevalen waar hij stelt dat de sluiting van de diensten van de bestendige deputatie tijdens de kerst- en nieuwjaarsperiode geen afbreuk mag doen aan de in de geldende wetten, decreten en besluiten geregelde procedures en dat zijn milieuvergunningsaanvraag moet worden geacht op 28 december 1995 te zijn ontvangen door de bestendige deputatie; dat evenwel deze vaststelling niet inhoudt dat de bestendige deputatie verplicht was de aanvraag ontvankelijk en volledig te verklaren vóór 1 januari 1996, daar blijkens artikel 9, 5°, derde lid, van het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 en artikel 35, 1°, d), van Vlarem I de bestendige deputatie over een termijn van veertien dagen na de indiening van de aanvraag beschikt om de aanvraag ontvankelijk en volledig te verklaren; dat de vergunningverlenende overheid niet ten euvel kan worden geduid dat zij de volle termijn van veertien kalenderdagen zou gebruiken alvorens zij tot de ontvankelijkheid en volledigheid van het aanvraagdossier besluit; dat wat verzoeker eist, namelijk dat het bestuur zijn aanvraag van 27 december

1995 per kerende en minstens vóór 1 januari 1996 ontvankelijk en gegrond zou hebben bevonden, er op neer komt dat hij vraagt dat artikel 9, § 5, derde lid, van het milieuvergunningsdecreet en artikel 35, 1°, d), van Vlarem I geen volle uitwerking zouden mogen hebben;

2.1.4.4. Overwegende, wat de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel betreft, dat het inherent is aan elke regelgeving waarbij de overheid over een bepaalde termijn beschikt om een beslissing te nemen dat tijdens die beslissingstermijn een nieuwe reglementering van toepassing kan worden; dat de grief dat de overheid op willekeurige wijze zou hebben kunnen bepalen op welke vergunningsaanvragen zij de nieuwe reglementering wilde toepassen en op welke niet en zulks door te schuiven met de datum van ontvankelijkheids- en volledigheidsverklaring te dezen niet opgaat, aangezien de kwestieuze overgangsregeling pas in het Belgisch Staatsblad van zaterdag 30 december 1995 werd bekendgemaakt; dat vóór de bekendmaking van die regeling de bestendige deputatie zelf niet wist dat de datum van ontvankelijkheids- en volledigheidsverklaring determinerend was voor de toepasselijkheid van het vergunningenbesluit van 20 december 1995; dat toen de nieuwe regeling op zaterdag 30 december 1995 in het Belgisch Staatsblad werd bekendgemaakt, het uitgesloten was nog vergunningsaanvragen ontvankelijk en volledig te verklaren vóór 1 januari 1996; dat dan ook bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Vlaamse regering een potestatieve voorwaarde in het leven heeft geroepen; dat verzoeker ook niet aantoonde dat vergunningsaanvragen die op dezelfde datum als zijn aanvraag werden ingediend wel vóór 1 januari 1996 ontvankelijk en volledig werden verklaard;

2.1.4.5. Overwegende dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel de schending aanvoert van het vertrouwensbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel; dat hij doet gelden wat volgt :

"Aangezien verzoeker zijn aanvraag op 27 december 1995 aangetekend naar de Bestendige Deputatie verstuurde, zoals artikel 6 Vlarem I hem dit toeliet, mocht hij er op vertrouwen dat de overheid de aanvraag nog zou behandelen op grond van de milieuregeling die van kracht was op de dag van de indiening van die aanvraag, zodat de verwerende partij, door dit vertrouwen te beschamen, wil (sic) alleen het vertrouwensbeginsel maar ook het rechtzekerheidsbeginsel heeft geschonden.

Die vaststelling klemte des te meer nu noch het aangekondigde mestactieplan, noch de toepassingsvoorwaarden bekend waren gemaakt op het ogenblik van de indiening (of verzending) van de aanvraag (dit gebeurde pas in het Belgisch Staatsblad van 30 december 1995, dat echter pas in de loop van de maand januari 1996 in schijven door de post verdeeld werd), en anderzijds, zoals reeds onderstreept, het criterium voor de toepassing van de nieuwe regelgeving (de ontvankelijk- en volledigverklaring) louter afhangt van de wil (en de werklust) van de vergunningverlenende overheid";

2.2.2. Overwegende dat het antwoord van de verwerende partij werd weergegeven sub 2.1.2.;

2.2.3. Overwegende dat in de memorie van wederantwoord verzoeker nog betoogt dat dit middel het vertrouwen betreft in de toepassing van de op dat ogenblik geldende regels voor zijn aanvraag, en niet de gegrondheid van zijn aanvraag en dat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel is geschonden omdat op de aanvraag, zonder enige verantwoording, de nieuwe regelgeving toegepast werd;

2.2.3. Overwegende dat uit de bespreking van het eerste middel eveneens volgt dat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel niet werden geschonden; dat het tweede middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig april 1900 negenennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.